

PHẦN 2

Hoài Mơ ơi! Chị chị dán chiếc lồng đèn hình quả bí này nhé.

Nghe Bảo Châu hỏi, Hoài Mơ vui vẻ pha trò:

- Ngày có chị làm, em nghiêm nhiên trở thành thầy. Sướng ghê!

Bảo Châu phì cười. Cô rất thích sự cởi mở hồn nhiên của Hoài Mơ.

Hoài Mơ là cô bé phụ làm lồng đèn cho dì Ngà trước Bảo Châu. Hai chân Hoài Mơ bị tật không bằng nhau, nên bước đi hơi khập khiễng.

Nhà nghèo, ba mất, Hoài Mơ nghỉ học nửa chừng. Cô bé theo dì Ngà làm lồng đèn kiếm tiền phụ mẹ, nuôi em ăn học.

Cô bé tên Mơ, Bảo Châu thích ghép thêm con sông Hoài vào để gọi, và Mơ cũng thích điều đó.

Bảo Châu không biết gì trong công đoạn chuốt tre dán lồng đèn đều hỏi Hoài Mơ. Cô bé sốt sắng chỉ và nghiêm nhiên đòi làm thầy Bảo Châu.

Hôm đầu tiên, Bảo Châu đến nhà dì Ngà, không gặp Hoài Mơ. Hôm sau cô bé đến, thấy Bảo Châu, đã thân thiện ngay.

- Chị học làm lồng đèn hả? Dễ lắm, em chỉ cho, chị làm được một chiếc trước tiên là treo ở nhà nghe?

Bảo Châu phì cười:

- Treo ở nhà dì Ngà hả?

- Nhà chị chứ. Nhà dì Ngà có cả khối, nhìn xem đã thấy đẹp rồi, cần gì treo hả?

Bảo Châu ân cần:

- Vậy Hoài Mơ chỉ cho chị làm hả?

Hoài Mơ lém lỉnh:

- Em biết làm là nhờ dì Ngà. Em không giấu nghề đâu, em sẽ chỉ cho chị.

Dì Ngà la:

- Cái con nhỏ này, không khiêm tốn chút nào. Con bao nhiêu mà đòi chỉ Nguyệt Hằng hả.

Hoài ngơ ngác:

- Bao nhiêu gì hả dì?
- Bao nhiêu tuổi?
- Thì con nhỏ hơn chị Hằng.

Dì Ngà nhăn trán:

- Nhỏ mà đòi chỉ dạy.

Bảo Châu vui vẻ giải thích:

- Nhỏ hơn nhưng là người đi trước giỏi giang thì chỉ bảo người đi sau, tốt chứ có sao đâu dì.

Hoài Mơ thích thú:

Chị Hằng chịu để cho con chỉ rồi đó dì.

Và cô bé liền thoảng nói tiếp với vẻ thông minh:

- Tất nhiên, con chỉ chị Hằng thế dì. Lúc có dì ở đây, con đâu dám.
- Con nhỏ này?

Cả dì Ngà và Bảo Châu cùng cười trước sự hồn nhiên của Hoài Mơ. Có cô bé, không khí vui nhộn hẳn lên.

Bất chợt Hoài Mơ cất tiếng hỏi:

- Dì Ngà ơi! Hôm nay anh Tâm có ghé lấy lồng đèn đi giao không dì?
- Đủ hàng rồi, chắc mai chiều gì, thằng Tâm ghé.

Dì Ngà trả lời mà mắt thì nhìn Bảo Châu. Cô bẽn lễn quay đi. Câu hỏi của Hoài Mơ khiến cô nhớ đến Quốc Tâm.

Có vẻ như Hoài Mơ cũng quan tâm đến Quốc Tâm. Bảo Châu cảm thấy xốn xang chẳng lẽ là một cảm giác bất an.

Không! Bảo Châu xua tan luồng gió bất ổn, ân cần hỏi dì Ngà:

- Dì có biết bài hát “Tình tự Hội An” không dì.

Mắt dì Ngà sáng lên:

- Bài hát rất hay và nổi tiếng, ai mà chẳng biết?

Hoài Mơ đề nghị:

- Dì hát cho con với chị Hằng nghe đi dì.

Dì Ngà lắc đầu:

- Lũ trẻ tụi con hát chứ dì già rồi, hát gì nữa.

Hoài Mơ nghịch ngợm:

- Càng già hát càng hay dì!

- Con nhà này đáo để thật.

Bảo Châu năn nì:

- Con mới biết đến bài hát đó. Dì hát đi dì!

Dì Ngà ngẫu hứng cất giọng truyền cảm “Chiều Hội An

Phố cổ rêu phong

Chùa Cầu cho ai trầm mặc

Cho ta bên người

Tình tự

Chuyện trăm năm...”

Dì Ngà vừa dứt lời ca, Bảo Châu và Hoài Mơ vỗ tay rào rào:

- Dì hát hay như ca sĩ vậy!

Bảo Châu trầm trồ khen. Dì Ngà thú nhận.

- Hồi xưa đi học, dì cũng hay ca hát lắm:

Hoài Mơ khiêu nại:

- Vậy mà dì giấu nghề. Chẳng bao giờ dì ca cho con nghe cả, bây giờ ca cho chị Hằng nghe.

Bảo Châu vênh mặt lên:

- Nhờ chị khám phá tài năng của dì Ngà chứ bộ.

Dì Ngà xua ta:

- Hai con nhỏ này, so bì dì chẳng hát cho nghe nữa đâu nhé.

Bảo Châu im lặng, cô nhờ dì Ngà đọc cho chép bài hát và nhất định sẽ học thuộc.

Dì Ngà chột thắc mắc hỏi:

- Nguyệt Hằng nghe bài hát ở đâu vậy?

- Trong quán cà phê “Hoài Phố” đó dì. Bữa tối nọ anh Tâm đưa con đi xem lồng đèn trên phố cổ, rồi ghé quán cà phê nghe nhạc:

Bảo Châu hồn nhiên kể. Hoài Mơ nhìn cô đăm đăm:

-Chị với anh Tâm hả?

- Ừ! Anh Tâm bảo chị đến phố cổ làm lồng đèn mà chưa nhìn thấy nó lung linh trong đêm tối là một thiệt thòi.

Hoài Mơ lại khiêu nại:

- Vậy mà anh Tâm chẳng rủ em đi.

Bảo Châu sốt sắng:

- Để hôm nào, chị bảo anh Tâm rủ chị em mình cùng đi xem lồng đèn.

Dì Ngà nhìn hai cô gái với ánh mắt thật hiền:

- Thằng Tâm mà rủ cả hai cô cùng đi, chắc nó hết hầu bao quá.

Bảo Châu tinh nghịch:

- Con sẽ không để anh Tâm vét hầu bao đâu dì.

- Vậy vét hầu bao của con hả?

- Con sẽ xin dì tạm ứng đó nghe.

Dì Ngà ăn cần hứa hẹn:

- Thôi, lo làm đi! Hôm nào đến trăng rằm, mấy dì cháu mình đi phố xem lồng đèn.

Hoài Mơ liền thoáng:

- Máy dì cháu mình làm khách du lịch nghe dì.

Bảo Châu chép miệng:

- Con tiếc là chưa được thăm quan du lịch phố cổ và biển Hội An.

- Ai đòi đi du lịch Hội An đó, cho tôi tham gia với.

Quốc Tâm đột ngột bước vào và vui vẻ cất tiếng, khiến mọi người cùng quay ra.

Bảo Châu thoáng mừng ra:

- Anh Tâm mới đến hả?

Còn Hoài Mơ vờ trách nhẹ:

- Anh nghe lén ba dì cháu tui nói chuyện đó hả?

Quốc Tâm cười đĩnh chính:

Công khai chứ hông dám nghe lén đâu.

Rồi anh quay sang đi Ngà:

- Con lấy hàng đi giao, sẵn ra phố đón khách luôn.

Dì Ngà tươi cười:

Hôm nay đủ hàng cho con giao rồi đó. Nhưng này.

- Sao hả dì?

- Con sắp thi rồi, lo tập trung thời gian.

Quốc Tâm nói một cách tự tin:

- Con sẽ cố gắng học buổi tối, không dám để thi hông tốt nghiệp đâu dì.

Hoài Mơ thắc mắc hỏi Quốc Tâm:

- Nếu anh thi hông thì sao hả?

Quốc Tâm nhe răng cười:

- Thi không được tốt nghiệp ra trường.

- Tức là anh ở luôn trong trường?

- Ở nhà.

Mọi người cười rộ lên trước cách đối đáp của Hoài Mơ và Quốc Tâm.

Rồi Bảo Châu và Hoài Mơ nhanh nhẹn đứng lên, lấy những chiếc lồng đèn quả nhót, quả bí sắp xếp để Quốc Tâm chở đi giao hàng.

Quá gấp nên Quốc Tâm đi ngay không có thời gian chuyện trò cùng Bảo Châu. Cô thấy tiếc tiếc làm sao.

Bảo Châu đã thuộc lòng bản nhạc “Tình tự Hội An”. Vừa làm lồng đèn, cô vừa hát nghêu ngao.

“Chiều Hội An

Phố cổ rêu phong

Chùa Cầu cho ai trầm mặc

Cho ta bên người

Tình tự

Chuyện trăm năm

Ngõ phố ai qua

Một thời mơ ước

Gió sông Hoài,

Bồi rối tóc em bay...”

“Gió sông Hoài, bồi rối tóc em bay. Có phải hôm ấy đi dạo sông Hoài, tóc Bảo Châu bay bay?”

Vắng Quốc Tâm, Bảo Châu thấy bồn chồn, nỗi nhớ mênh mang. Sông Hoài! Có phải ta nhớ người Và người có nhớ ta?

Không ai nói gì nhưng ánh mắt trao nhau tia nhìn cháy bỏng.

Quốc Tâm không nói gì, nhưng Bảo Châu như thấy trong mắt anh lời tha thiết.

Ngày mai, Quốc Tâm thi tốt nghiệp rồi. Bảo Châu hồi hộp lạ thường. Anh đi thi mà cô cứ ngỡ như chính mình đi thi vậy. Lo lắng, cảm thấy không yên lòng.

Buổi tối, Bảo Châu xin với dì Ngà đến gặp Quốc Tâm.

Gặp lại căn phòng trọ mà Bảo Châu đã tá túc đêm đầu tiên đến phố cổ Hội An, cô xúc động chi lạ.

Rụt rè gõ cửa, Bảo Châu hồi hộp chờ Quốc Tâm ra mở.

Thoáng thấy Bảo Châu, mắt Quốc Tâm ánh lên niềm vui pha lẫn chút ngạc nhiên:

Không ngờ khách quý là Nguyệt Hằng đó nghe.

- Em là khách quý à?

- Chứ còn gì nữa?

Quốc Tâm tươi cười trả lời rồi bảo:

- Vào nhà đi Hằng!

Bảo Châu theo Quốc Tâm vào trong. Anh ngượng nghịu sắp xếp các thứ vút lung tung trên giường, trên bàn.

Bảo Châu mỉm cười. Đêm nọ anh đâu có lúng túng như thế này mà chủ động nhường căn phòng trọ nhỏ bé cho cô.

Cảm xúc hôm ấy vẫn còn mãi. Bảo Châu mỉm cười nói với vẻ tự nhiên.

- Anh quá bận rộn lại lo học hành nữa, để em dọn cho.

Nói xong cô nhanh nhẹn nép các bộ quần áo bỏ vương vãi trên giường và dọn dẹp giấy tờ sách vở trên bàn học của anh thật gọn gàng.

- Sạch sẽ, sáng sủa rồi đó.

Cổ giấu vẻ ngượng ngùng, Quốc Tâm chỉ còn biết nhìn bàn tay thoăn thoắt của Bảo Châu dọn dẹp.

- Cảm ơn Nguyệt Hằng!

Bảo Châu mỉm cười:

- Có chi đâu anh.

Rồi cô ân cần hỏi:

- Máy hôm nay, anh ăn uống thế nào?

Quốc Tâm thân nhiên đáp:

- Mì gói, cơm hộp.

Bảo Châu dặn dò:

-Anh phải ăn uống đầy đủ chất dinh dưỡng và giữ gìn sức khỏe để đi thi đấy.

Tự nhiên được Bảo Châu quan tâm, Quốc Tâm cảm thấy nao nao. Tưởng chừng như anh đang chìm trong hạnh phúc dù hạnh phúc thật nhỏ nhoi.

Anh đáp thật khẽ:

- Cảm ơn Hằng! Tôi biết tự lo cho mình.

Bảo Châu đầy vẻ quan tâm:

- Ngày mai anh đi thi, em chúc anh mọi điều tốt lành nghe!

Quốc Tâm gật đầu nói như một lời hứa hẹn:

- Thi rồi, tôi sẽ đưa Hằng đi ngắm lồng đèn phố cổ vào đêm trăng rằm:

Bảo Châu vui vẻ gật đầu:

- Anh nợ thì phải trả nghe!

- Nhất định tôi sẽ trả.

- Bây giờ em về nhé.

Quốc Tâm tiếc rẻ:

Về à! Chơi chút nữa đi Hằng!

- Em về, kéo dì Ngà lo. Em chi xin với dì đi chút xíu hà.

- Dì Ngà biết Hằng đến đây, có sợ đi lạc đâu mà lo.

Bảo Châu nói nhanh:

- Em vẫn phải về để anh còn học bài chứ.

Quốc Tâm cất giọng tinh bơ:

- Hay là ở lại đây đi Hằng!

Bảo Châu tròn mắt nhìn anh:

- Cái gì? Anh định nhường phòng trọ cho em, rồi ra ngoài hiên ngủ nữa à?

- Nếu Hằng ở lại!

Bảo Châu lắc đầu:

- Thôi, để em về. Dặn dò anh ngày mai đi thi là em yên lòng rồi.

- Để tôi đưa Hằng về!

- Em về một mình được rồi.

- Ai nữ để Hằng đi một mình trong đêm tối.

Nói xong, Quốc Tâm nhanh nhẹn lấy xe chở Bảo Châu về.

Sự xuất hiện của cô làm cho căn phòng trở sáng sủa hẳn lên, và như có thêm một làn gió mát thổi vào:

Gió sông Hoài mơn man da thịt khi anh lướt nhẹ xe trên đường phố cổ về đêm:

“Gió sông Hoài

Bối rối tóc em bay

Về Hội An

Nhấn nhủ sông Hoài

Sông nhớ ai?

Để ta mãi nhớ người...”

Quốc Tâm tốt nghiệp Đại học Mỹ thuật loại thủ khoa. Mọi người vui mừng khôn xiết.

Di Nga tổ chức một bữa tiệc mừng như người mẹ lo cho con.

Bảo Châu và Hoài Mơ phụ nấu bếp với dì, các thức ăn vùng biển: lẩu hải sản, cá hồng rán, tôm sốt.

Bữa tiệc chỉ có bốn người nhưng không khí ấm cúng thân tình.

Quốc Tâm là nhân vật chính, được chăm sóc và ưu đãi như một thượng khách.

Bảo Châu chăm chút gấp thức ăn cho anh.

- Ăn tự nhiên nghe anh Tâm, bù lại những ngày cực khổ học hành.

Quốc Tâm tươi cười:

- Học hành cực khổ, tôi cũng vẫn ăn chứ.

Hoài Mơ lém lỉnh:

- Nhưng bây giờ ăn khác lúc đó anh Tâm à.

- Khác sao hả cô bé?

Hoài Mơ tỉnh bơ:

- Khác là có tới ba đầu bếp nấu cho anh ăn đấy.

Bảo Châu hăm he:

- Anh mà không ăn hết là không yên với dì Ngà đâu nhé.

Quốc Tâm gọi dì Ngà phân trần:

- Dì nghe đó. Hai cô bé cứ ép con ăn!

Hoài Mơ dí dỏm:

- Ép ăn chứ có ai ép duyên anh đâu mà than hả?

Dì Ngà cười dịu dàng:

- Bữa tiệc dành cho con thì con hãy ăn đi!

Hoài Mơ nhìn dì Ngà:

- Dì làm cho con ganh tỵ với anh Tâm đó nghe.

Dì Ngà vui vẻ:

- Thôi tất cả cùng ăn, đừng có ganh tỵ gì cả.

Bốn người ngồi quay quần bên nhau, Quốc Tâm cảm xúc nói:

- Con có được hôm nay là nhờ dì.

Dì Ngà trở mắt nhìn Quốc Tâm:

- Cái thằng, nhờ con siêng năng chăm chỉ học hành chớ có nhờ dì đâu.

Bảo Châu đùa đùa giọng:

- Chừng nào anh Tâm lười biếng, chắc nhờ dì đánh đòn quá.
- Được cái thằng Tâm không có lười biếng.

Bảo Châu cười khúc khích:

- Vậy hả dì?

Quốc Tâm vừa nghênh mặt:

Lười biếng thì tôi đâu có đỡ tốt nghiệp:

Dì Ngà nói thêm:

- Lại đỡ cao nữa chứ.
- Nghe dì nói, mũi anh Tâm phồng lên như chiếc lồng đèn rồi kìa.

Hoài Mơ cười bổ sung thêm:

- Coi chừng nổ đó.

Quốc Tâm cười khà:

- Hai cô làm lồng đèn rồi méo mó quá. Mũi tôi có phồng đâu.

Bảo Châu nói khẽ:

- Anh không phồng mũi thì cũng tự phụ.
- Ôi! Hằng đừng khép tội tôi chứ. Hồng dám tự phụ đâu.

Hoài thắc mắc hỏi:

- Tốt nghiệp ra trường anh Tâm sẽ làm gì hả.
- Anh sẽ đi vẽ:

Bảo Châu cũng hỏi:

- Anh vẽ ở đâu.
- Ở nhiều nơi. Chỗ nào cần thì tôi vẽ.

Dì Ngà kêu lên:

- Mới thi xong cũng phải nghỉ ngơi chứ con. Từ từ mà làm, không có thiếu công việc đâu.

Quốc Tâm gật nhẹ:

- Con cũng định nghỉ xong là đi làm ngay đó dì.

Dì Ngà bảo:

- Con nên đi du lịch vui chơi giải trí rồi bắt tay vào làm việc.

- Dạ.

Quốc Tâm nhớ đến lời hứa với Bảo Châu sẽ cùng cô đi du lịch biển Cửa Đại, sẽ cùng cô đi ngắm đèn lồng vào đêm trăng rằm. Nhất định anh sẽ thực hiện.

Một lần nữa dì Ngà lại giục mọi người ăn uống.

- Nào, gấp thức ăn đi. Sao ăn chậm vậy. Bộ dì nấu không ngon hả?

Quốc Tâm sốt sắng:

- Dạ ngon chứ. Món lẩu thật tuyệt, món tôm xốt me, con ăn gần hết đĩa rồi đó dì.

Hoài Mơ phản ứng:

- Anh Tâm ăn hết đĩa tôm là em khiêu nại đấy.

- Tôi vẫn để phần chứ không dám ăn hết đâu.

Nói rồi, anh ần cần gấp tôm vào chén cho dì Ngà, Bảo Châu, Hoài Mơ.

- Mời mọi người dùng. Tôm ngon tuyệt!

Hoài Mơ bóc vỏ tôm cho dì Ngà:

- Mai mốt có chế biến món tôm thì lột vỏ luôn khi ăn cho tiện dì ơi.

Dì Ngà mỉm cười:

- Con nhỏ này! Có ai chịu lột ra trước đâu chứ.

- Không ai chịu thì con chịu.

Quốc Tâm thì bảo:

- Mai một dì làm món tôm nữa nghe dì.

Hoài Mơ lí lắc:

- Chùng nào anh cưới vợ, dì Ngà sẽ làm món tôm cho dì.

- Chờ đến lúc đó thấy lâu qua, mà tôi thì muốn ăn ngay hà.

Bảo Châu kêu lên:

Anh này, chưa hết tiệc mà đã đòi nữa.

Bất chợt Hoài Mơ hỏi Bảo Châu:

- Tiệc mừng anh Tâm thi đậu, chị có chúc gì không hả chị Hằng?

Quốc Tâm lại là người trả lời:

- Nguyệt Hằng đã chúc tôi trước khi thi.

Dì Ngà thật hiền:

- À! Vì vậy con đậu chứ gì?

- Đúng là nhờ lời chúc của Nguyệt Hằng!

Bảo Châu lém lỉnh hỏi:

- Thi đậu rồi anh Tâm còn mong điều gì nữa không, em chúc cho. Đạt kết quả ngay.

- Mong được cưới vợ:

Dì Ngà và Hoài Mơ cười vang.

Bảo Châu ngượng ngùng không nói gì. Bữa ăn diễn ra thật vui:

Cô mong được ăn chung với Quốc Tâm như thế này mãi.

Buổi sáng hôm sau, Quốc Tâm đến sớm rủ Bảo Châu đi chơi biển Hội An.

Bảo Châu rất thích được Quốc Tâm chở rong ruổi trên xe hướng ra biển cửa Đại.

Quốc Tâm chạy xe thật chậm để Bảo Châu được nhìn ngắm, phong cảnh trên đường đi.

Cảnh làng quê hiện ra trước mắt Bảo Châu thật yên tĩnh. Những cánh đồng bát ngát xanh tươi, những chú trâu gặm cỏ ven vệ đường. Con sông quê nhỏ nhắn yên bình, có những chiếc thuyền câu cá của ngư dân trôi bồng bềnh.

Hội An là nơi gặp gỡ giữa sông và biển. Những đợt sóng nhỏ cao như chào nhau với niềm vui gặp gỡ. Sông Hoài một bên và biển một bên.

Bãi tắm cửa Đại đã trở thành khu du lịch biển Hội An.

Nếu như phố cổ Hội An cổ kính tĩnh lặng thì khu du lịch biển Hội An trẻ trung và sống động, hấp dẫn du khách bởi vẻ đẹp hoang sơ, trong lành và không gian rộng mở.

- Đến nơi rồi!
- Bãi tắm đây hả anh?

Bảo Châu ò lên với vẻ thích thú khi nhìn thấy bãi tắm.

- Đẹp không Hằng?
- Quá tuyệt vời!

Đây là một bãi tắm khá lý tưởng, với dải cát trắng mịn làn nước trong xanh lồng gió luôn được ánh mặt trời chiếu sáng. Ven bờ, những cây dừa tàu lá mướt xanh lao xao đón gió.

Bảo Châu chạy ào xuống bãi cát trắng mịn thích thú đi chân trần lội cát, những hạt cát mềm nhẹ dưới bàn chân.

Nghịch nước, dọc cát rồi cô bảo Quốc Tâm:

- Tắm biển nghe anh Tâm!

Quốc Tâm gật đầu:

- Mục đích đi du lịch biển là để tắm mà.

Hai người vào phòng thay đồ tắm, chạy ào ra biển.

Đắm mình trong làn nước trong veo của biển cả, Bảo Châu vẫy vùng thỏa thích. Những con sóng trắng phau rì rào vọng mãi bản tình ca êm đềm của đại dương.

Bảo Châu nghịch sóng mà buột miệng nhận xét:

- Phải chăng người ta đến biển cửa Đại vì biển trọng veo, bãi cát trắng, sóng nhẹ tênh, đẹp hữu tình?

- Và còn vì tình yêu nữa.

Quốc Tâm đứng sát bên Bảo Châu với lời bỗ sung dịu dàng như lời ru. Cô ngược lên nhìn anh.

Ánh mắt Quốc Tâm sao mà tha thiết lạ. Bảo Châu bối rối nhưng không lần tránh vì ánh mắt cuốn hồn kia dành cho cô.

Bảo Châu như nhìn thấy ánh mắt đăm đăm kia những thông điệp của yêu thương. Ánh mắt anh lấp lánh như mặt biển như gương soi. Bảo Châu muốn nhìn bóng mình trong đáy mắt ấy.

Bất chợt, Quốc Tâm ôm ghì lấy Bảo Châu, đặt lên môi cô một nụ hôn dài mê đắm.

Bảo Châu chéng choáng trong làn nước biển. Nụ hôn cháy bỏng của Quốc Tâm, cuốn cô vào niềm hạnh phúc ngất ngây.

- Anh yêu em, Nguyệt Hằng.

Lời êm ái thiết tha của anh hòa vào nghìn con sóng vỗ.

Bảo Châu nghe như uống từng lời, từng hơi thở nồng ấm của anh:

- Anh mong đợi ngày này. Anh mong được một lời nói cùng em, anh mong là chúng ta sẽ có bên nhau.

Gương mặt Bảo Châu ngời lên. Một niềm vui, pha lẫn hạnh phúc như làn nước biển menh mang menh mang.

Cô muốn nghe mãi những lời thì thầm dịu ngọt của anh.

Đột nhiên, Quốc Tâm hỏi:

- Em nghĩ sao hả Hằng?

- Bảo Châu tinh nghịch:

- Anh mong nhiều quá vậy?

Quốc Tâm lắc nhẹ vai cô:

- Anh còn mong nhiều hơn nữa kia.

- Tham lam quá vậy!

- Không Phải tham lam, mà là...
- Là gì nhỉ?
- Là ước mơ tình yêu viên mãn, hạnh phúc tràn đầy.

Bảo Châu lém lỉnh:

- Anh nói giống thi sĩ ghê!

Quốc Tâm mỉm cười:

- Khi yêu, anh cũng muốn làm thi sĩ, nhưng ngặt nỗi không biết làm thơ. Hi hi...

- Anh chàng sinh viên mỹ thuật mà không biết làm thơ à?
- Thật đó! Anh chỉ biết...
- Vẽ thôi phải không?

Bảo Châu chặn lời anh bằng câu hỏi.

Quốc Tâm gật đầu:

- Anh chỉ biết vẽ và hát.

Bảo Châu nũng nịu:

- Hãy hát cho em nghe đi!

Quốc Tâm thú nhận:

- Hôm nọ ở quán cà phê thấy em thích bài hát “Tình tự Hội An”, anh về say mê tập tành đàn hát.

Bảo Châu reo lên:

- Hát cho em nghe đi!

Quốc Tâm vụng tay khóa nhẹ làn nước biển và cất tiếng hát ngọt ngào.

“Chiều Hội An

Phố cổ rêu phong:

Chùa Cầu cho ai trầm mặc

Cho ta bên người

Tình tự

Chuyện trăm năm

Ngõ Phố ai qua

Một trời mơ ước

Gió sông Hoài

Bối rối tóc em bay

Về Hội An

Nhấn nhủ sông Hoài

Sông nhớ ai

Để ta mãi nhớ người...”

Quốc Tâm dứt lời, Bảo Châu vỗ tay khen một cách nghịch ngợm:

- Răng hay thì thật là hay, nhưng ở đây chỉ có gió biển, chẳng thấy gió sông Hoài đâu.

Quốc Tâm ân cần giải thích:

Biển cửa Đại bên đây thì dòng sông Hoài bên kia. Em không nghe người ta nói “biển một bên, dòng sông Hoài một bên à?”

- Mới nghe anh nói đấy!

Quốc Tâm tươi cười rồi kéo Bảo Châu ra biển. Cô nói một cách dịu dàng:

- Anh buông em ra, để em bơi.

Anh ngạc nhiên:

- Em biết bơi à?

- Con gái quê phải biết bơi chứ.

Nói xong, Bảo Châu thả người thực hiện mấy động tác bơi. Quốc Tâm nhìn cô một cách mến phục. Vậy mà anh cứ ngỡ...

Quốc Tâm cũng bơi theo cô. Cả hai chìm đắm trong làn nước trong veo mát rượi, nghe sóng reo lời tình yêu, dịu ngọt...

Quốc Tâm nhận nhiều hợp đồng trong và ngoài nước. Anh chuyên vẽ hoa văn trên các lồng đèn lớn trang trí ở các nhà hàng, khách sạn nổi tiếng ở phố cổ Hội An.

Hàng ngày Quốc Tâm miệt mài làm việc. Anh thiết kế mẫu vẽ trên vi tính, rồi tỉ mỉ vẽ trên các lồng đèn.

Công việc đã cuốn hút Quốc Tâm. Anh say sưa tạo nên những sản phẩm độc đáo với hoa văn hình vẽ tuyệt đẹp trên lồng đèn. Uy tín của anh ngày càng cao.

Đến Hội An, hỏi thăm họa sĩ Quốc Tâm vẽ trên lồng đèn, ai cũng biết. Báo chí cũng đã giới thiệu về anh.

Một buổi sáng.

Có một cô gái khá xinh đẹp gõ cửa nhà trọ của Quốc Tâm, lịch sự hỏi:

- Xin hỏi, có phải nhà anh Quốc Tâm?

Quốc Tâm ngạc nhiên trước vị khách lạ. Một cô gái khá sang trọng, cô mặc bộ váy hoa trông thật kiêu sa.

Không để Quốc Tâm ngạc nhiên lâu, cô gái chủ động giới thiệu:

- Em tên Diễm Diễm, Việt kiều ở Mỹ mới về nước du lịch. Em đang tham quan phố cổ Hội An.

Có liên quan gì đến Quốc Tâm này nhỉ? Anh vẫn nhìn cô ngạc nhiên:

Diễm Diễm nói tiếp với vẻ tự nhiên:

- Em rất mê hội họa. Em xin được kết bạn với anh:

Quốc Tâm càng ngỡ ngàng. Diễm Diễm nhìn anh cười thú vị.

- Không mời khách vào nhà sao hả, anh họa sĩ?

Quốc Tâm lúng túng:

- Mời cô vào nhà!

Khi Diễm Diễm bước vào, anh càng lúng túng hơn trước sự đối lập giữa căn phòng trọ của mình và cô gái đài các.

- Xin lỗi, chỗ đón tiếp cô không được thoải mái, tươm tất.

Diễm Diễm ngồi đối diện cùng Quốc Tâm, nói với vẻ dễ dãi:

- Ô! Có gì đâu anh, em không câu nệ hình. Được quen với một họa sĩ nổi tiếng như anh, là em rất vui.

Quốc Tâm hỏi một câu ngớ ngẩn:

- Cô biết tôi à?

- Biết chứ! Ở Hội An này, hầu như ai cũng biết tiếng tăm anh.

Quốc Tâm nhẹ giọng:

- Cô nói hơi quá rồi đấy.

Diễm Diễm hào hứng:

- Thật chứ em không nói quá lời đâu. Lúc em tham quan khu du lịch Cẩm An và ở khách sạn Victorla Hội An... em thấy những chiếc lồng đèn có hoa văn đẹp rực rỡ được trang trí ở đó, mới biết là do anh vẽ. Anh là họa sĩ tài năng. Em rất mê hội họa và rất thích những bức vẽ của anh.

Quốc Tâm nói một cách khiêm tốn:

- Cảm ơn cô quá khen! Tôi vẽ cũng thường thôi.

Diễm Diễm sôi nổi nhận xét:

- Rất đặc sắc chứ không thường đâu anh. Em thấy những chiếc lồng đèn do anh vẽ đẹp phát mê luôn.

Quốc Tâm mỉm cười:

- Vậy à!

- Thật đấy! Anh vẽ đẹp quá. Dạy cho em vẽ nghe?

Quốc Tâm lắc đầu:

- Ai mà dám dạy cô vẽ.

Diễm Diễm thắc mắc:

- Sao vậy anh?

- Cô bảo rất mê hội họa, chắc cũng là nhà sưu tầm tranh Tà cớ chứ không phải tay ngang đâu:

Nghe Quốc Tâm tán dương, Diễm Diễm thích thú ra mặt. Thật ra cô chỉ biết nhìn ngắm tranh thôi, nhưng vẫn luôn tỏ ra là người biết thẩm định giỏi giang.

Diễm Diễm cười với vẻ phấn chấn:

- Biết chút chút, nhưng được kết bạn với họa sĩ giỏi và nổi tiếng như anh, em phải học hỏi chứ.

- Cô nói thế cho vui thôi.

- Em cất công lặn lội tìm đến gặp anh mà để nói cho vui thôi à?

- Vậy ý cô là...

Diễm Diễm thản nhiên.

- Là để kết bạn với anh.

Quốc Tâm thờ ơ:

- Vậy à!

- Anh đồng ý kết bạn với em không hả?

Làm quen, kết bạn với một cô Việt kiều, cũng nên lắm chứ. Nhưng để làm gì nhỉ?

Không hiểu sao Quốc Tâm chẳng mấy hứng thú về chuyện này, nhất là khi Diễm Diễm tự dung đến làm quen với anh. Anh cảm thấy không thoải mái trước cô Việt kiều cao sang này.

Hỏi nhưng không cần biết thái độ, tâm trạng của Quốc Tâm thế nào, Diễm Diễm vui vẻ khẳng định:

- Em tin là anh đồng ý, nên anh mới vui vẻ tiếp em thế này chứ.

Quốc Tâm nói khẽ:

- Vì cô là khách, nên tôi phải tiếp vậy thôi.

Diễm Diễm thản nhiên:

- Mới đến đây là khách, bây giờ em đã là bạn của anh rồi.

Người ta nói “thêm bạn bớt thù”, như vậy kết bạn với cô ta cũng không sao. Quốc Tâm nhủ thầm mà không nói gì.

Diễm Diễm tiếp tục nói như giải thích:

- Em rất thích kết bạn với những người nổi tiếng trẻ trung, sôi nổi năng động như anh. Anh sẽ là người sống có trách nhiệm.

Quốc Tâm nhún vai:

- Tôi không như cô ca tụng đâu.
- Anh đúng là như vậy mà. Tại anh khiêm tốn đấy thôi.

Quốc Tâm im lặng, để cho cô Việt kiều này muốn nói gì thì nói cho thỏa thích.

Diễm Diễm cầm máy chiếc đèn lồng mà Quốc Tâm đang vẽ dở lên ngắm nghía, rồi trầm trồ:

- Anh vẽ đẹp quá! Bàn tay anh đúng là bàn tay khéo léo của nghệ nhân.
- Cô quá khen! Chẳng qua là nhờ học.

Diễm Diễm vẫn ca ngợi:

- Không phải ai vẽ cũng khéo và đẹp. Anh thật có tài năng.

Quốc Tâm thốt lên tỉnh bơ:

- Có tài thì có tật đấy.

Diễm Diễm bật cười tỏ vẻ không tin:

- Có tật gì hả? Tài năng như anh, ở bên Mỹ, được trọng dụng dữ lắm.
- Vậy à!
- Anh ở đây thế nào?
- Tôi nhận nhiều hợp đồng thiết kế và vẽ tranh.

Diễm Diễm reo lên:

- Ô! Em quên anh nổi tiếng khắp nơi mà.

Quốc Tâm lắc đầu:

- Tôi không cho là mình nổi tiếng.
- Thì anh nói gì cũng được.

Đột nhiên Diễm Diễm đề nghị:

- Chúng ta đi ăn mừng ngày mình kết bạn đi anh.

Quốc Tâm lắc đầu không hưởng ứng:

- Tôi đang bận.

- Bạn gì cũng nghỉ ngơi một chút chứ anh.

- Tôi phải tranh thủ giao hàng đúng hợp đồng cô à.

Diễm Diễm năn nì:

- Vậy mình đi Uống nước giải khát một chút thôi.

- Để hôm khác đi.

Quốc Tâm chỉ muốn thoái thác, nhưng Diễm Diễm xem như anh đã hứa cô nhìn anh với vẻ ân cần.

- Vậy nhất định hôm khác, anh đi với em. Anh hứa rồi đó nghe.

Sốt ruột mà Quốc Tâm không biết phải làm sao. Anh ước gì lúc này, Nguyệt Hằng và cả Hoài Mơ cùng xuất hiện.

Nhưng hai cô đang ở bên nhà dì Ngà làm lồng đèn.

Quốc Tâm khó chịu, không giải thích được việc anh kết bạn với cô Việt kiều.

Công việc thuận lợi, nhận nhiều hợp đồng trong và ngoài nước nên anh kiếm được khá tiền.

Anh âm thầm gởi một ít cho dì Ngà và dặn:

- Mỗi tuần, dì trả lương thêm cho Nguyệt Hằng, để cô ấy lên tinh thần làm việc.

Dì Ngà mỉm cười đồng tình:

- Con muốn giúp đỡ Nguyệt Hằng phải không? Trực tiếp đưa không tiện hả?

Quốc Tâm kêu lên:

- Không thể được dì ơi. Phải để cho cô ấy thấy mình tự kiếm sống được bằng đồng lương.

Dì Ngà tặc lưỡi:

- Con làm cho dì thấy khó giải thích quá.

- Dì đừng giải thích gì cả. Mỗi tuần, cứ trả lương cho Nguyệt Hằng.
- Dì chỉ sợ con Hoài Mơ, nó biết đây chứ.
- Dì cũng đừng nói gì với Hoài Mơ!
- Thì không nói, nhưng chỉ sợ hai đứa nó hỏi nhau.
- Chắc không có đâu dì.
- Dì mong là như vậy!

Hằng tuần, khi Hoài Mơ về nhà, buổi tối, dì Ngà mới trả lương cho Bảo Châu.

- Cháu giữ tiền lương mà chi xài.
- Cháu còn tiền mà dì!
- Còn thì cũng nhận. Con gái có nhiều nhu cầu cần chi tiêu, dì biết mà.

Vừa nói dì Ngà vừa ấn phong bì tiền vào tay Bảo Châu.

Cô ngạc nhiên:

- Sao dì phát lương cho con sớm vậy? Chưa tới tháng mà.
- Lúc này làm ăn được, người ta tăng giá những chiếc lồng đèn lên.
- Thật hả dì?
- Dì cháu mình cùng nhờ.
- Vậy con gửi tiền cơm và chi phí các thứ cho dì.

Dì Ngà lúng túng:

- Ủ ừ để dì tính. Mà dì cũng đã trừ vào đó rồi.

Bảo Châu mỉm cười:

- Con gửi thêm cho dì.

Và cô cứ ép buộc dì Ngà phải cầm. Dì vỗ đầu Bảo Châu:

- Con nhỏ này kỳ ghê!